

הט (תל אביב) 66732-06-25 - ליאת דודלזון נ' איתי גורביץ

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ה"ט 66732-06-25 דודלזון נ' גורביץ

לפני: כבוד השופט רון גולדשטיין

לפני:

ליאת דודלזון

המבקשת:

נגד

איתי גורביץ

המשיב:

עו"ד יובל עציוני

בשם המבקשת:

עו"ד תומר פרסלר

בשם המשיב:

החלטה

1. בקשה למתן צו לפי חוק מניעת הטרדה מאיימת, התשס"ב-2001 (להלן: **החוק** או **חוק מניעת הטרדה מאיימת**). עניינו של ההליך בסכסוך שכנים אשר גלש, לטענת המבקשת, למסכת של הטרדות, פגיעה בפרטיות ואיומים מצד המשיב, טענות המוכחות מכל וכל על ידי המשיב, הגורס כי מדובר בבקשת סרק שנועדה להרתיעו מלאכוף את זכויותיו הקנייניות ברכוש המשותף.

2. ביום 29.6.2025 הגישה המבקשת, אם חד-הורית לשלושה המתגוררת בשכירות בדירת קרקע ברחוב לוי יצחק 21 בתל אביב (להלן: **הבניין**), בקשה למתן צו לפי החוק כנגד המשיב, המתגורר עם רעייתו בקומה השנייה, מעל דירתה. בבקשתה, טענה המבקשת כי המשיב מטריד אותה ואת ילדיה, פוגע בפרטיותם וגורם להם לחוש מאוימים. לטענתה, המשיב נוהג להיכנס לחצר המשותפת (להלן: **החצר**), הגובלת בדירתה ומשקיפה אליה דרך ויטרינה גדולה, ולבהות בה ובבני ביתה. שיאן של ההטרדות, לטענתה, היה באירוע מיום 21.4.2025, בו הציץ המשיב במשך דקות ארוכות לתוך דירתה כשפניו צמודות לחלון, ובאירוע מיום 26.6.2025, בו השליך, לטענתה, אבן גדולה לעבר שולחן שהיה מוצב בחצר סמוך לדירתה וניפץ כוס. בעקבות אירוע זה, הגישה המבקשת תלונה במשטרה ביום 29.6.2025.

3. ביום 30.6.2025 ניתן על ידי בית משפט זה (כב' השופטת א' בוסני) צו ארעי במעמד צד אחד, האוסר על המשיב ליצור קשר עם המבקשת, להטרידה, להתחקות אחריה או להגיע למפתן דלתה. ביום 3.7.2025, הגישה המבקשת, באמצעות בא-כוחה, בקשה להרחבת הצו הארעי, כך שיאסור על המשיב במפורש להיכנס לחצר, להתקרב לחלון דירתה, להציץ לעברה או להשליך חפצים מדירתו לחצר. עוד באותו היום, נעתרתי לבקשה והצו הארעי הורחב באופן ארעי, עד לקיום דיון במעמד

הצדדים.

4. ביום 6.7.2025 הגיש המשיב את תשובתו לבקשה, בה הכחיש את המיוחס לו. לטענתו, מדובר בבקשת סרק שהוגשה בחוסר תום לב, וכי הרקע האמיתי להגשתה הוא מאבקם המוצדק שלו ושל דיירים נוספים בשימוש הלא חוקי שעושה המבקשת בחצר המשותפת, שימוש שהפך את חייהם ל"סיוט של ממש". המשיב טען כי המבקשת ובני משפחתה הקימו בחצר פינת ישיבה, עשו בה שימוש תדיר עד לשעות הקטנות של הלילה תוך גרימת מפגעי רעש ועשן סיגריות. לטענתו, התנהלות זו הובילה להגשת תביעה למפקחת על הבתים המשותפים, אשר בפסק דין מיום 24.3.2025 הורתה למבקשת ולבעלי הדירה שבה היא מתגוררת, לסלק את כל הציוד מהחצר. המשיב הודה כי ירד לחצר מספר פעמים לאחר מתן פסק הדין, אך טען כי עשה זאת בעצת עורך דינו, אך ורק כדי לתעד את הפרת פסק הדין על ידי המבקשת, אשר המשיכה, לטענתו, להשתמש בחצר. הוא הכחיש בתוקף את אירוע ההצצה, זריקת האבן או כל מעשה הטרדה אחר.

5. בתשובתה לתגובת המשיב, שהוגשה ביום הדיון, 8.7.2025, חזרה המבקשת על טענותיה והדגישה כי מעשיו של המשיב נובעים ממניע פסול ורצון להתנכל לה כחלק ממאבקו בבעלי הדירה, במטרה לגרום לה לעזוב את הנכס. לשיטתה, ההטרדות החמירו דווקא לאחר יישום פסק הדין של המפקחת. לתמיכה בגרסתה, צירפה המבקשת תמונות וכן ציטוטים נרחבים מהתכתבויות בזמן אמת עם נציג ועד הבית, מר יורם לוי (להלן: **יורם**), בהן היא מתלוננת על התנהגות המשיב, מביעה את פחדיה, ומתארת את תחושותיה הקשות. בין היתר, כתבה ליורם לאחר אירוע ההצצה: "בהה בי עשר דק הצמיד ראש לזכוכית והסתכל עלי... רעדתי על אמת... משהו בו לא בריא", ובהמשך כתב לה יורם על המשיב כי "הימים בהם הסתובב בחצר גם מאד לא אהבתי, זה נראה מאוד קריפי".

6. בדיון שהתקיים ביום 8.7.2025 העידו המבקשת והמשיב. המבקשת חזרה על גרסתה העובדתית, ותיארה את אירוע ההצצה מיום 21.4.2025. לדבריה, המשיב נכנס לחצר, התיישב על כיסא שהיה בסמוך לחלונה, ואז "נצמד עם הראש שלו והידיים בצדדים לוויטרינה והסתכל עליי המון זמן" (תמליל, עמ' 3, ש' 24-27). היא העידה כי קפאה במקומה מרוב פחד ולא הייתה מסוגלת להגיב או לצלם את המעשה בזמן אמת, אלא רק לאחר שהמשיב נסוג מעט. סרטון שצולם מיד לאחר מכן, בו נראה המשיב יושב בחצר, הוצג במהלך הדיון לבית המשפט ולב"כ המשיב. בחקירתה הנגדית, אישרה המבקשת כי היו תלונות על רעש שבקע מהחצר כאשר בנה וחבריו שיחקו שש-בש בשעות הלילה, אך טענה כי הדבר נפסק מיד לאחר התלונות (עמ' 6, ש' 35-38). כן אישרה כי המשיכה להוציא שולחן וכיסא לחצר ולעשן שם גם לאחר פסק הדין של המפקחת, בטענה כי מדובר בחצר משותפת (עמ' 10, ש' 36-39, עמ' 11, ש' 1-23). כשנשאלה מדוע לא פנתה למשטרה מיד לאחר אירוע ההצצה, השיבה כי קפאה מפחד וכי אינה אדם שנוהג לפנות למשטרה, וכי הקש ששבר את גב הגמל היה אירוע זריקת האבן, שגרם לה להבין שהמשיב עלול להיות מסוכן.

7. המשיב, בעדותו, הכחיש את רוב המיוחס לו וטען כי "90% שקר וכזב" (עמ' 13, ש' 13). הוא הודה

כי ירד לחצר "3-4 פעמים" (שם, ש' 18-20) מאז פסק הדין של המפקחת, וזאת, לדבריו, "בעצת עו"ד כדי לבדוק ולוודא שפסק הדין יכובד" (שם, שם). לטענתו, לא ניתן לראות את כל שטח החצר מדירתו. באשר לאירוע מיום 21.4.2025, הודה כי ישב על הכיסא ותיעד, אך הכחיש שהציץ (עמ' 13, ש' 28). לגרסתו, הוא צילם באופן גלוי את הפרות פסק הדין, וטען כי ראה על השולחן "סיגריית מריחואנה" (עמ' 14, ש' 1-3), וכי העשן מהחצר "מאמלל את חיינו" (שם, ש' 4). הוא הכחיש מכל וכל את זריקת האבן, כינה את ההאשמה "שקר", והצהיר כי הוא מוכן ללכת למכונת אמת על כך (עמ' 17, ש' 27-23). בחקירתו הנגדית, אישר כי אין לו תפקיד רשמי בוועד הבית. כשעומת עם ההתכתבויות בין המבקשת ליורם, בהן כינה אותו יורם בכינויים שונים, טען המשיב כי יורם מעולם לא דיבר איתו על כך וכי יש לשאול את יורם לפשר הדברים (עמ' 19, ש' 3-24). עוד טען המשיב כי אין לו כל מניע לפגוע במבקשת, וכי כל רצונו הוא "לחיות בשקט בטוב" (עמ' 18, ש' 31).

8. כידוע, תכליתו של חוק מניעת הטרדה מאיימת הוא להגן על אדם מפני פגיעה בשלוות חייו, בפרטיותו, בחירותו או בגופו, בידי אדם אחר שנקט נגדו הטרדה מאיימת או שפגע בגופו (סעיף 1 לחוק). החוק מגדיר, בהקשר זה, שני יסודות אשר בהתקיימם קמה עילה למתן צו למניעת הטרדה מאיימת. הראשון דורש, כי אדם אשר כלפיו מופנית הבקשה ביצע בעבר הטרדה או נקט באיומים כלפי המבקש. השני דורש, כי הנסיבות תומכות במסקנה כי אותו אדם עלול להטריד או לאיים או לפגוע בשלוות החיים, הפרטיות, והחירות של מבקש הבקשה (ראו, ה"ט (שלום ת"א) 50646-07-22 **בז'רנו נ' זיו**, פסקה 21 (28.7.2022)). ודוק: צו הניתן לפי החוק מגביל זכויות יסוד בסיסיות של הפרט. לכן, בקשה לפי החוק אמורה, אפוא, לכוון למצב שבו תופסק ההטרדה המאיימת, הא ותו לא. מכאן נובע כי אין בכוחו של צו לפי החוק ליתן למי מבעלי הדין סעדים שמקומם להתברר בהליך משפטי סדור. על רקע זה נקבע בפסיקה, פעם אחר פעם, כי "סכסוך שכנים או סכסוך קנייני לא יפתר בדרך של צו למניעת הטרדה מאיימת, גם אם ינתן צו" (ע"א (מחוזי ת"א) 51286-09-23 **גונן נ' ח'מיס**, פסקה 14 (א) (24.10.2023); כן ראו, ע"א (מחוזי חי') 14850-01-24 **וגנר נ' אוליאל**, פסקה 4 (13.1.2024)). עוד נקבע, בהקשר זה, כי "הטרדה מאיימת אינה פתרון לסכסוך רב שנים. וודאי לא לסכסוך אזרחי שעניינו שימוש בחצר משותפת" (ע"א (מחוזי ת"א) **כהן נ' שמיר**, פסקה 8 (א) (11.1.2022)).

9. במקרה דנא לב לבה של הבקשה, והאירוע המרכזי שנטען כי יש בו כדי לבסס הטרדה מאיימת, הוא אירוע ההצצה הנטען מיום 21.4.2025. לטענת המבקשת, באותו היום ירד המשיב לחצר, התיישב על כיסא בסמוך לחלון דירתה, הצמיד את פניו לוויטרינה ובה במשך דקות ארוכות. המשיב, מצידו, הכחיש טענה זו מכל וכל, וטען כי ירד לחצר אך ורק על מנת לתעד את הפרת פסק דינה של המפקחת על הבתים המשותפים. עיון בחומר הראיות, ובפרט בסרטון שצולם על ידי המבקשת, מלמד כי המשיב אכן נצפה יושב על כיסא שהוצב בצמוד לחלון דירתה של המבקשת. אף שהסרטון אינו מתעד "בהייה" או "הצצה" כנטען, התנהלותו של המשיב מעוררת תמיהה. אם כל רצונו היה לבדוק אם המבקשת מקיימת את הוראות פסק הדין, ספק אם היה עליו להתיישב במרחק סנטימטרים ספורים מחלון ביתה, במשך דקות ארוכות. עם זאת, וכאן עיקר, יש לזכור כי מדובר באירוע נקודתי וחד-פעמי שהתרחש, לכל המאוחר, ביום 21.4.2025 - למעלה מחודשיים ימים לפני הגשת הבקשה דנן. החוק למניעת הטרדה

מאיימת נועד, מטבעו ומתכליתו, ליתן סעד **דחוף ומיידי** כנגד פגיעה המתרחשת **בסמוך למועד הגשת הבקשה**, ואין הוא מהווה כאמור תחליף להליכים אחרים. כפי שנקבע לא אחת, "החוק למניעת הטרדה מאיימת... בא על מנת ליתן מענה דחוף ומתוחם לפגיעה שאירעה סמוך לפני הגשת הבקשה" (רע"א 1852/21 **עזרא נ' ביטאס**, (18.4.2021)). המבקשת, שככל הנראה הייתה ערה לקושי זה, טענה כי "הקש ששבר את גב הגמל" היה אירוע אחר, שהתרחש בסמוך להגשת הבקשה, ביום 26.6.2025. הכוונה היא לטענתה בדבר השלכת אבן גדולה על ידי המשיב לעבר שולחנה בחצר. אלא שטענה זו לא נתמכה בבדל של ראיה הקושרת את המשיב למעשה. המשיב הכחיש זאת נחרצות בעדותו, כינה את הטענה "שקר" והצהיר כי הוא "מוכן ללכת למכונת אמת אפילו" (עמ' 17, ש' 31-33). המבקשת עצמה, עת נשאלה בחקירתה הנגדית כיצד היא יודעת שהיה זה המשיב שהשליך את האבן, השיבה כי אין לה תיעוד של המעשה וכי לא ראתה את המשיב משליך את האבן ותשובתה לשאלה כיצד המבקשת יודעת כי המשיב הוא שהשליך את האבן הייתה מעורפלת והתבססה על היסק והשערה בלבד: "אני מנסה להבין איך אבן כזו אחרי תקופה ארוכה של המון סיפורים שהיו בשנה הזו..." (עמ' 10, ש' 3-5). בהיעדר ראיה ישירה או נסיבתית הקושרת את המשיב למעשה, לא ניתן לבסס על טענה זו ממצא עובדתי כלשהו.

10. מן המקובץ עולה כי לא הונחה תשתית ראייתית מספקת המבססת הטרדה מאיימת, עקבית ועוכרת שלוה, המצדיקה את התערבותו של בית המשפט במתן צו מכוח החוק. אין חולק כי בין הצדדים מתנהל סכסוך שכנים מר וממושך, אשר במוקדו עומד אופן השימוש בחצר המשותפת. המבקשת טוענת כי המשיב מטריד אותה, בין היתר על ידי הותרת שער החצר פתוח במכוון. המשיב ורעייתו, מנגד, טוענים למפגעי רעש ועשן בלתי נסבלים מצד המבקשת ובני ביתה. טענות הדדיות אלה, הגם שמעידות על יחסי שכנות עכורים, אינן עולות כדי הערכת שלוה מובהקת. לא הובאו לעדות שכנים אחרים מהבניין, אשר יכולים היו אולי לשפוך אור על מערכת היחסים בין הצדדים ועל אופיו של הסכסוך. יתרה מכך, הראיה המרכזית שהציגה המבקשת מלבד הסרטונים - ההתכתבויות עם נציג ועד הבית, מר יורם לוי - הוגשה באופן חלקי, כמקטעים ששולבו בכתב הטענות, ומבלי שמר לוי עצמו זומן להעיד. במצב דברים זה, המשקל הראייתי שניתן לייחס לאותן התכתבויות הוא נמוך ביותר, ואין בהן כדי לבסס את הנטל הרובץ על המבקשת.

11. **מטעמים אלה הנני דוחה את הבקשה. הצווים הארעיים שניתנו בתיק זה מבוטלים.** למען הסר ספק אבהיר כי אין באמור בהחלטה זו כדי להביע עמדה כלשהי בקשר עם סכסוך השכנים המתנהל בין הצדדים, לרבות התביעה שהוגשה למפקחת על הבתים המשותפים בעניין חוקיות פתח היציאה מדירת המבקשת לחצר. כל טענות הצדדים בעניינים אלה שמורות להם במלואן.

12. בנסיבות העניין, ומשלא הוכח כי הבקשה הוגשה באופן קנטרני או בחוסר תום לב, ובהתאם לגישה המקובלת שלא להשית הוצאות בהליכים לפי החוק אלא במקרים חריגים, לא יעשה צו להוצאות.

ניתנה היום, י"ח תמוז תשפ"ה, 14 יולי 2025, בהעדר

הצדדים.